

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ז'

קוֹנְטֵרְס 427

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

- פָּרְקָה - חֵלְקֵי הַזֹּהַר

(א) זֹהַר עַל הַתּוֹרָה

א. חֵלְקָה זֶה מְדַפֵּס בְּשֵׁלֶשֶׁה כְּרָכִים: כְּרָךְ א' - עַל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית; כְּרָךְ ב' - עַל סֵפֶר שְׁמוֹת וְכְרָךְ ג' - עַל סֵפֶרִים: וַיְקָרָא, בַּמִּדְבָּר, דְּבָרִים.

ב. בְּרֵאשִׁי חֵלְקָה זֶה, בְּכָרְךְ הַרְאִשׁוֹן - זֹהַר עַל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית - מְדַפֵּסֶת "הַקְּדָמֹת סֵפֶר הַזֹּהַר" (מִן דָּף א' ע"א עַד דָּף י"ד ע"ב). לְאַחֲרֵי הַקְּדָמָה זֶה פְּרוּשׁ הַזֹּהַר עַל רֵב פְּרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה. בְּסֵפֶר בְּרֵאשִׁית יִשְׁנֶה זֹהַר עַל כָּל פְּרָשִׁיּוֹת חֲמֵשׁ זֶה, וְכֵן בְּסֵפֶר שְׁמוֹת וּבְסֵפֶר וַיְקָרָא. עַל סֵפֶר בַּמִּדְבָּר חִסֵּר זֹהַר לְפָרָשִׁיּוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת שֶׁבְּחֲמֵשׁ זֶה: מִטּוֹת [אָף כִּי לְפָרָשָׁה זֶה יֵשׁ קָטַע קָטָן בְּדָף רנ"ט ע"ב] וּמִסְעֵי. וּבְסֵפֶר דְּבָרִים חִסֵּר זֹהַר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת: דְּבָרִים, רָאָה, כִּי תָבוֹא, נִצְבִּים, וְזֹאת הַבְּרָכָה.

(1) סֵפֶרָא דְצִנִּיעוּתָא

א. "סֵפֶר" קָטָן זֶה, בְּן שְׁלֹשָׁה דָּפִים (ח"ב דָּף קע"ו ע"ב - קע"ט ע"א), שֶׁשְׁמוֹ - "סֵפֶרָא דְצִנִּיעוּתָא" - מַעֲיֵד עַל חֲשִׁיבוֹתוֹ וְיַחְוָדוֹ, הוּא מִן הַמְקוֹרוֹת הַחֲשׂוּבִים בְּיִתְרָה וְהַתְּמַצִּיתִים בְּיִתְרָה שֶׁבְּסֵפֶר הַזֹּהַר. בּוֹ נִמְצְאִים יְסוּדוֹת תּוֹרַת הַסּוּד בְּרָמְזִים דְקִים וְעִמְקִים.

בְּחִיצוֹנִיּוֹתוֹ הוּא פְּרוּשׁ לְפִסּוּקִים מְרֻכְזִים בְּפָרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית (וְאֵכֵן בְּזֹהַר מִהַדוֹרָת קְרִימוּנָה נִדְפָּס הוּא בְּפָרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית), וּבּוֹ חֲמֵשׁ פְּרָקִים, וּבְפִנִּימִיּוֹתוֹ הוּא מִכִּיל, עַל-פִּי עֲדוּתוֹ שֶׁל רֶשֶׁב"י, אֶת הַיְסוּד שֶׁל תּוֹרַת הַקְּבֵלָה שֶׁנִּתְפָּרְשָׁה בְּהַרְחָבָה בְּסֵפֶר הַזֹּהַר וּבְסֵפֶרִי הַקְּבֵלָה שֶׁלֹּאֲחֲרָיו.

ב. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁלוֹם בּוֹזְגָלוֹ בְּפְרוּשׁוֹ הַדְּרַת מְלָךְ:

רֶשֶׁב"י זי"ע אָמַר (זֹהַר ח"ב דָּף קע"ו ע"א): סֵפֶרָא דְצִנִּיעוּתָא, חֲמֵשׁ פְּרָקִין אֵינּוּן, דְּכִלְיָן בְּהִיכָל רַב וּמְלִיָּין כָּל אַרְעָא. פְּרוּשׁ, אֵלוֹ חֲמֵשׁ פְּרָקִים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פוללים כל חכמת הקבלה ... כי ספרא דצניעותא הוא מועט מחזיק את המרבה, לשון קצר בחכמה נפלאה ומפארה.

(הדרת מלך לספרא דצניעותא סוף פ"א)

ג. הנסיון הראשון לפרש את "ספרא דצניעותא" נעשה ב"אידרות" - אידרא רבא ואידרא זוטא. לספר קטן זה נכתבו מספר פרושים, (מפרסם הוא פרוש הגר"א [וילנא והורודנא-תק"פ] "נפש לדוד" לרבי דוד לוריא). מלבד הפרושים הפוללים לזהר, הפוללים גם פרוש לספרא דצניעותא הנמצא בגוף ספר הזהר.

ד. יש המיחסים את "ספרא דצניעותא" ליעקב אבינו, אמנם הרב הקדוש מקאמארנא בספרו "זהר חי" כתב, וזה לשונו:

ספרא דצניעותא חברו רשב"י ... וסדרם מבריתות שהיו מקבלות לתנאים מהר סיני מימות משה, כעין שסדר רבינו הקדוש ששה סדרי משנה ממה שהיו שנויות מקדמת דנא.

(זהר חי, בסיום פרושו לספרא דצניעותא)

(2) "אידרא רבא" – הפנוס הגדול

א. ה"אידרא רבא" נמצא בזהר חלק ג' פרשת נשא (מן דף קכ"ז ע"ב עד דף קמ"ה ע"א), ונקרא "אידרא רבא", שפרושו: הפנוס הגדול. "אידרא" הוא מקום מושב החכמים, בדרך כלל פגרון עגלה, ותוספת המלה "רבא" בא כדי להבדילו מן הפנוס היותר קטן - "אידרא זוטא" - שהתקיים מאחר יותר, שבו נוכחו פחות חכמים, כדלהלן.

ב. ב"אידרא רבא" בא תאור דיוניהם של תשעה מהחבריא של רבי שמעון בן יוחאי, שהתכנסו יחד עמו לדון בסודות הגדולים והעמקים של הקבלה. התשעה הם: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חיא, רבי יוסי ורבי ייסא.

לאחרי פתיחת הדרוש בפי רשב"י, קמים החכמים, האחד אחר חברו, ודורשים בסוד האלקות, כאשר רשב"י משלים ומגיב על דבריהם.

היבֹרָא תַנְיִינָא, דְקָא אַמְרֵן דְכִלִּיל לְהִיבְלָא
 קְדָמָא, לְאַתְיִיחְדָא בֵיהּ. וְכָל אֵינוֹן
 חִינוּן, הָכִי גָמִי אֵית לִיה תְּמַנְיָא סְמְכִין
 פְּקַדְמָאִי. וְכוּלְהוּ מְמַנְן, כָּל חַד וְחַד, עַל
 תְּרִיסַר אֲלָפֵי מְמַנְן אַחְרַנִין, כְּאֵלִין קְדָמָאִי
 כְּדַקְאֻמְרֵן. תְּרִין סְמְכִין אֵינוֹן לְסֹטֵר מְזַרְחָ,
 תְּרִין סְמְכִין לְסֹטֵר דְרוּם, וְתְרִין סְמְכִין לְסֹטֵר
 צְפוֹן, וְתְרִין סְמְכִין לְסֹטֵר מְעַרְבָ.

אֲלֵין תְּרִין סְמְכִין דְלְסֹטֵר מְזַרְחָ, יְהִדְנִיא"ל,
 גְּזוּרֵי"ה. תְּרִיסַר אֲלָפֵי מְמַנְן דְכָל חַד,
 וְכֻלְהוּ יְתַדוּת. אֵינוֹן תְּרִין סְמְכִין דְלְסֹטֵר
 דְרוּם, אֶהְרִיא"ל, בְּרַהֲיָא"ל. כָּל חַד וְחַד,
 אֵינוֹן עַל תְּרִיסַר אֲלָפִין פְּקַדְמָאִי.

אֲלֵין מְמַנְן עַל מִשְׁבֵּר, וְנִטְלֵי אֵינוֹן קְלֵי דְנִשְׁיֵן,
 וּמִנְחֹן לֹון קָמִי הֵהוּא הִיבְלָא. וְכַד הֵהוּא
 סְטָרָא אַחְרָא אֲתִי לְקִטְרָגָא בְּהַאי שְׁעֵתָא,
 דְאִיהוּ שְׁעֵתָא דְסַכְנָה, קְיִימֵי אֵלִין, וְעֵאלִין הֵנִי
 קְלֵי לְמִמְנָא דְעַל פְּתַחָא, וְלֹא יָכִיל הֵהוּא
 סְטָרָא אַחְרָא לְקִטְרָגָא. וְלִזְמַנִין דְקָדִים הֵהוּא
 סֹטֵר אַחְרָא וְעֵאל וְקִטְרִיגָא, וְיָכִיל לְנִזְקָאָה.

אֲלֵין תְּרִין סְמְכִין דְלְסֹטֵר צְפוֹן, חִלְחֲלִיא"ל
 (ס"א סלסליא"ל), קְרַסְפִּיָּהָא"ל, אֵינוֹן מְמַנְן
 כָּל חַד עַל תְּרִיסַר אֲלָפִין אַחְרַנִין. דְלְסֹטֵר
 מְעַרְבָ אֵינוֹן, סוּגְדִי"ה (ס"א סוּגְדִי"ה). גְּזוּרֵי"ה.
 וְאֵלִין עַל תְּרִיסַר אֲלָפֵי אַחְרַנִין.

וְאֲלֵין מְמַנְן עַל הֵהוּא דְמָא דְבְרִית, כַּד אַתְגְּזֵר
 הֵהוּא וְלָדָא לְתַמְנִיָּא יוּמִין וְאֵלִין נִטְלֵי
 הֵהוּא דְמָא, וּמִנְחֹן לִיה קָמִי הַאי הִיבְלָא. וְכַד
 רוּגְזָא אַתְעַר בְּעֵלְמָא, אֲשַׁגַּח קְדָשָא בְרִיךְ הוּא
 עַל הֵהוּא דְמָא, וְלֹא אַתְיָהִיב לְהֵהוּא סְטָרָא
 אַחְרָא רְשׁוּ לְאַעֲלָא תַמָּן.

הַחִיבֵר הַשְּׁנַי, שְׁאַמְרֵנוּ שְׁפוּלָל
 אֶת הַהִיכָל הַרְאֵשׁוֹן לְהַתְיַחַד בּוֹ.
 וְכָל אוֹתָן הַחַיּוֹת, כִּף גַּם יֵשׁ לוֹ
 שְׁמוֹנֶה עֶמּוּדִים כְּמוֹ הַרְאֵשׁוֹנִים,
 וְכֻלָּם מְמַנִּים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל
 שְׁנַי עֶשֶׂר אֲלָפֵי מְמַנִּים אַחֲרֵים
 כְּמוֹ אֵלּוּ הַרְאֵשׁוֹנִים שְׁאַמְרֵנוּ. שְׁנַי
 עֶמּוּדִים הֵם לְצַד מְזַרְחָ, שְׁנַי
 עֶמּוּדִים לְצַד דְרוּם, וְשְׁנַי עֶמּוּדִים
 לְצַד צְפוֹן, וְשְׁנַי עֶמּוּדִים לְצַד
 מְעַרְבָ.

שְׁנַי הַעֶמּוּדִים הַלְלוּ שֵׁל צַד מְזַרְחָ
 - יְהִדְנִיא"ל, גְּזוּרֵי"ה. שְׁנַי עֶשֶׂר
 אֲלָפֵי מְמַנִּים שֵׁל כָּל אֶחָד, וְכֻלָּם
 יְתַדוּת. אוֹתָם שְׁנַי עֶמּוּדִים שֵׁל צַד
 דְרוּם - אֶהְרִיא"ל בְּרַהֲיָא"ל. כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנַי עֶשֶׂר אֲלָפִים
 כְּרַאשׁוֹנִים.

אֲלֵין מְמַנִּים עַל מִשְׁבֵּר, וְנוֹטְלִים
 אוֹתָם קוֹלוֹת הַנְּשִׁים, וּמְנִיחִים
 אוֹתָם לְפָנֵי אוֹתוֹ הַהִיכָל,
 וּכְשֵׁאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר בָּא לְקִטְרָג
 בְּשַׁעֲהַ הַזֹּאת, שְׁהִיא שְׁעַת סַכְנָה,
 עוֹמְדִים אֵלֶיהָ וּמְכַנְּסִים אֶת
 הַקוֹלוֹת הַלְלוּ לְמַמְנָה שֵׁל הַפֶּתַח,
 וְלֹא יָכוֹל אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר
 לְקִטְרָג. וְלַפְעָמַיִם שְׁמַקְדִים אוֹתוֹ
 הַצַּד הָאֲחֵר, וְנִכְנְסוּ וּמְקִטְרָגוּ, וְיָכִיל
 לְהִזְיֵק.

שְׁנַי הַעֶמּוּדִים הַלְלוּ שֵׁל צַד צְפוֹן
 - חִלְחֲלִיא"ל, (סלסליא"ל)
 קְרַסְפִּיָּהָא"ל. הֵם מְמַנִּים כָּל אֶחָד
 עַל שְׁנַי עֶשֶׂר אֲלָפִים אַחֲרֵים.
 שֵׁל צַד מְעַרְבָ הֵם סוּגְדִי"ה, (סוּגְדִי"ה)
 גְּזוּרֵי"ה. וְאֵלּוּ עַל שְׁנַי עֶשֶׂר
 אֲלָפִים אַחֲרֵים.

וְאֲלֵין מְמַנִּים עַל אוֹתוֹ דָם בְּרִית,
 כְּשֵׁנְמוֹל אוֹתוֹ וְלָד לְשַׁמְנָה יָמִים,
 וְאֵלּוּ נוֹטְלִים אוֹתוֹ הַדָּם וּמְנִיחִים
 אוֹתוֹ לְפָנֵי הַהִיכָל הַזֶּה.
 וּכְשֵׁמְתַעֲרֵר רִגְזוֹ בְּעוֹלָם, מְשַׁגִּיחַ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אוֹתוֹ הַדָּם,
 וְלֹא נִתְּנָת רְשׁוּת לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר לְהִכְנֵס לְשָׁם.

בא וראה, בזמן שנמול אותו אדם לשמנה ימים ושרתה עליו שבת, המלכות הקדושה, אותה הערלה שגזורים וזרקים אותה החוצה, אז עומד אותו צד האחר וראה שזהו חלקו מהקרפן הזה, ואז נשבר ולא יכול לשלט ולקטרג עליו, ועולה ונעשה סגור על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא.

ההיכל השלישי. היכל זה שעומד להכליל וליחד בו אותו היכל שני, ואותה רוח, וכל אותן חיות שבה, כלם כלולים ומתחדים זה עם זה, והם רוח אחת שקלולה זו בזו, כך גם יש לו שמנה עמודים לארבעת צדדי העולם, וכלם נקראים יתדות המשכן. שני העמודים שלצד דרום הם שכניא"ל, עזונו"ה. (והם ממנים על שנים עשר אלף ממנים אחרים, כל אחד באותם האחרים) שני העמודים שלצד מזרח - יהודי"ה, עזריא"ל. ואלו עומדים כל אחד ואחד על שנים עשר אלפי ממנים אחרים, וכלם נקראים יתדות המשכן.

ואלו התמנו על אותו הקבל התינוקות שלומדים תורה לקים את העולם, ואלו נוטלים אותו הקבל ומעלים אותו למעלה. וכל הקבל והקבל של אותם תינוקות שלומדים בתורה לקים את העולם, נעשה ממנו רוח אחת, ועולה אותה רוח למעלה ומתעשרת בעטרה קדושה, ומתמנה שומר העולם, וכן כלם. שני העמודים שהם לצד צפון - עזפיא"ל, (קטצירה"ל)

קטטריה"ל. והם ממנים על שנים עשר אלפי ממנים אחרים, כל אחד ואחד כפי שאמרנו. שני העמודים שלצד מערב הם עססני"ה, אדירי"ה (אדירי"ה). ואלו ממנים על שנים עשר

הא חזי, בזמנא דאתגזר ההוא בר נש לתמניא יומין, ושראת עליה שבת, מלכות קדישא, ההיא ערלה דגזרין ושראן ליה לבר, כדין קיימא ההוא סטרא אחרא, וחמא דהאי איהו חולקיה מקרבנא דא, כדין אתבר, ולא יכול לשלטאה ולקטרגא עלוי, וסליק ואתעבד סניגוריא על ישראל, קמי קדשא בריה דהוא.

היכלא תליתאה. היכלא דא דקיימא לאכללא, וליחדא ביה ההוא היכלא תננינא, וההוא רוחא, וכל אינון חיוון דביה, פלהו כלילן ואתיחדן דא בדא. ואינון חד רוחא דכליל דא בדא, הכי נמי אית ליה תמניא סמכין, לארבע סטרין דעלמא, וכלהו אקרון יתדות המשכן. תרין סמכין דלסטור דרום, אינון שכניא"ל, עזונו"ה. (ס"א ואינון ממנו על תריסר אלפי ממנו אחריו כל חד פאינון אחריו) תרין סמכין דלסטור מזרח, יהודי"ה עזריא"ל. ואלין קיימי כל חד וחד, על תריסר אלפי ממנו אחרנין, וכלהו אקרון יתדות המשכן.

ואלין אתמנון על ההוא הקבל דתינוקות דלעאן באורייתא, לקיימא עלמא. ואלין נטלי ההוא הקבל, וסלקי ליה לעילא. וכל הקבל והקבל דאינון תינוקות דלעאן באורייתא לקיימא עלמא, אתעביד מניה רוחא חדא, וסלקא ההוא רוחא לעילא, ואתעטר בעטרא קדישא, ואתמנא נטורא דעלמא, וכן פלהו.

תרין סמכין דאינון לסטר צפון, עזפיא"ל (ס"א קטצירה"ל), קטטריה"ל. ואינון ממנו (ד) על תריסר אלפי ממנו אחרנין כל חד וחד פדקאמרון. תרין סמכין דלסטור מערב, אינון עססני"ה, אדירי"ה (נ"א אדירי"ה). ואלין

אלפים ממנים אחרים, כל אחד ואחד כפי שאמרונו.

א"ו התמנו להכריז בכל הרקיעים לכל אותם שמעבירים את בנייהם מהתורה ומעבירים אותם שלא ילמדו אותה. אז יוצאים כל הממנים הללו, ומכריזים ואומרים: אוי לפלוגי שהעביר את בנו מהתורה! אוי לו שאבד מהעולם הזה ומהעולם הבא!

ההויכח הרביעי. ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור יותר. ההיכל הזה טובים אותו שלשים ושתים יתדות עליונות, וחמש מאות אלה אחרות שממנות תחת אלה, וארבע אחרות עליונות על פלו, וכלן הן יתדות של ההיכל הזה. אלו הארבעה הם: חסדיה"ל, קסירי"ה (קסדי"ה), קדומי"ה, דהרי"ל. אלו הארבעה ממנים על פלם, וכל האחרים, פלם ממנים תחתיהם.

ועל ידי אלה נודע הדין לעשות בעולם, ועל אלו כתוב, (דניאל ד) ומאמר קדושים שאלה. לארבעה הללו באים כל אותם החללות שממנים על הדין לשאל איך נגזר הדין בעולם. כל אותם הדינים שלא נתנו בפתקים לקיים העולם, ועל פן פלם באים לשאל, ומשום כך פלם ממנים על זה. אותם שלשים ושנים האחרים הם ממנים על כל אותם שעוסקים בתורה תמיד, ולא פוסקים ביום ובלילה. ואלו האחרים פלם שתחתיהם, הם ממנים על כל אותם שקובעים זמנים ידועים לתורה. ועל זה הם פלם ממנים, ולהעניש את פלם, את כל אותם שיכלו להשתדל בתורה ולא משתדלים.

ההויכח החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות

ממנו על תריסר אלפין ממנו אחרנין, כל חד וחד פדקאמרן.

אלין אתמנון לאכרזא בכל רקיעין, לכל אינון דמעברין בנייהו מאורייתא, וסלקין לון דלא ילעון בה, פדין נפקי כל הני ממנו ומכרזי ואמרי, ווי לפלגיא דאעבר בריה מאורייתא, ווי ליה דקא אתאביד מעלמא דין, ומעלמא דאתי.

היכלא רביעאה. היכלא דא היכלא דקיימא בנהירו יתיר. היכלא דא, סחרין ליה תלתין ותרין יתדות עלאין, וחמש מאה אלה אחרנין דממנו תחות אליו. וארבע אחרנין עלאין על פלהו, וכלהו יתדות דהיכלא דא. אליו ארבע אינון: חסדיה"ל. קסירי"ה (ג"א קסדי"ה). קדומי"ה. דהרי"ל. אליו ארבע ממנו על פלהו, וכלהו אחרנין, פלהו ממנו תחותיהו.

ועל ידא דאליו, אתידע דינא למעבד בעלמא, ועל אליו כתיב (דניאל ד) ומאמר קדישין שאלתא. להני ארבע, אתיין כל אינון חילין, די ממנו על דינא, לשאלא היה אתגזר דינא בעלמא. כל אינון דינין דלא אתייהיבו בפתקין, לקיימא דעלמא, ועל דא כלהו אתיין לשאלא. ובגין כך כלהו ממנו על דא. אינון תלתין ותרין אחרנין, אינון ממנו על כל אינון דלעאן באורייתא תדיר, ולא פסקי ביממא ובליילא, ואליו אחרנין כלהו דתחותיהו, אינון ממנו על כל אינון דקבעין זמנין ידיעאן לאורייתא. ועל דא אינון ממנו כלהו, ולאענשא כלהו, לכל אינון דנכילי לאשתדלא באורייתא, ולא משתדלי.

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו,

כחוּשְׁבֹן יְמֵי שְׁתָּא. וְעִילָא מְנַיְיהוּ אַרְבַּע סְמְכִין עֲלָאִין עַל כְּלָהוּ. וְאֵלִין אֵינּוּן: קַרְשֵׁיָא"ל. סְרֻטֵיָא"ל. עֲסִירֵיָא"ה. קַדְמֵיָא"ל. וְאֵלִין אַקְרוּן יְתֻדוֹת דְּהֵיכְלָא דָא. אֲלִין אַתְּמַנּוּן לְבַדְהָא עֲלָמָא (א.ל.י). כַּד נִשְׁמַתָּא אַתּוּסְפַת מַעְרַב שַׁבַּת לְעַרְב שַׁבַּת. וְאִיהִי נִפְקַת, כַּד אִיהִי נִפְקַת, נִפְקִין אֵלִין עֲמָה, וּמַעְבְּרֵי מִיִּשְׂרָאֵל כָּל עַצִּיבוּ, וְכָל יִגְיַעָא, וְכָל מְרִירוּ דְנִפְשָׂא, וְכָל רוּגְזָא דְעֲלָמָא, וְאֵלִין אֵינּוּן בְּדִיחֵי עֲלָמָא.

הַשְּׁנָה. וּמַעְלֵיהֶם אַרְבַּעַה עֲמוּדִים עֲלִיוֹנִים עַל כָּלָם. וְאֵלָה הֵם: קַרְשֵׁיָא"ל, סְרֻטֵיָא"ל, עֲסִירֵיָא"ה, קַדְמֵיָא"ל. וְאֵלוּ נִקְרָאִים יְתֻדוֹת שֶׁל הַהֵיכָל הַזֶּה. אֲלִין הַתְּמַנּוּן לְבַדְחַ אֶת הָעוֹלָם (א.ל.י), כְּשֶׁנִּשְׁמָה נּוֹסֶפֶת מַעְרַב שַׁבַּת לְעַרְב שַׁבַּת. וְהִיא יוֹצֵאתָ. כְּשֶׁהִיא יוֹצֵאתָ, יוֹצֵאִים אֵלָה עֲמָה, וּמַעְבְּרִים מִיִּשְׂרָאֵל כָּל עַצְבוֹת וְכָל יִגְיַעָה וְכָל מְרִירוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכָל הַרְגֵזוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵלָה הֵם מְשַׁחֲתֵי הָעוֹלָם.

כָּרְ אֵינּוּן דִּלְתַתָּא מֵאֵלִין אַרְבַּעַה, כְּלָהוּ אַתְּמַנּוּן לְאַעְבְּרָא דִּינָא, מֵאֵינּוּן מְאִרֵי דְדִינָא, וּמֵאֵינּוּן דְטֻרְדֵי לוּן בְּגִיהַנְּסָם, דֵּי סִלְקוּן דִּינָא מְנַיְיהוּ. וְעַל דָּא, כָּל אֵלִין יְתֻדוֹת כְּלָהוּ קִיַּיְמֵי בְּחַדְרָה, וּמַחְדָּוָה נִפְקִי, וְכָלְהוּ הֵיכְלִין קִיַּיְמֵי לְאַתְעַטְרָא לְעִילָא. כְּמָה דְאַתְמַר.

כָּרְ אוֹתָם שְׁלֻמְטָה מֵהַאֲרַבְעָה הַלְלוּ, כָּלָם הַתְּמַנּוּן לְהַעְבִּיר דִּין מֵאוֹתָם בְּעֵלֵי הַדִּין וּמֵאוֹתָם שְׁטוּרְדִים אוֹתָם בְּגִיהַנְּסָם שֶׁיַּעֲלוּ מֵהֶם אֶת הַדִּין. וְעַל כֵּן כָּל הַיְתֻדוֹת הַלְלוּ, כֵּלְן עוֹמְדוֹת בְּשִׁמְחָה וְיוֹצֵאוֹת מִשִּׁמְחָה, וְכָל הַהֵיכָלוֹת עוֹמְדִים לְהַתְעַטֵּר לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאר.

הַיְכָלָא שְׁתִּיתָאָה. הֵיכְלָא דָא, הֵיכְלָא דְקִיַּיְמָא עַל כָּל הֵיכְלִין תַּתְּאִין. בְּהֵאֵי, מְאָה אַחְרָנִין דְקִיַּיְמָאן לְבַר, דְאַקְרוּן יְתֻדוֹת כְּאֵינּוּן אַחְרָנִין. וְאֵינּוּן מְאָה לְסֻטְר יְמִינָא, וּמְאָה אַחְרָנִין לְסֻטְר שְׂמָאלָא.

הַיְכָלָא הַשְּׁשִׁי. הַהֵיכָל הַזֶּה הֵיכָל שְׁעוֹמֵד עַל כָּל הַהֵיכָלוֹת הַתְּתוּנִים. בְּזֵה מְאָה אַחְרִים שְׁעוֹמְדִים בַּחוּץ, שְׁנַקְרָאִים יְתֻדוֹת כְּאוֹתָם הָאֲחֵרִים. וְהֵם מְאָה לְצַד יְמִין, וּמְאָה אַחְרִים לְצַד שְׂמָאל.

תְּרִין מְמַנּוּן עֲלָאִין לְסֻטְר יְמִינָא, וְתִרִין מְמַנּוּן אַחְרָנִין עֲלָאִין לְסֻטְר שְׂמָאלָא. אֵלִין דִּימִינָא אֵינּוּן: מְלִפְיָא"ל. שְׁמַעֲיָה"ל. וְאֵלִין דְשְׂמָאלָא, אַקְרוּן מְסֻרְסְנֵיָא"ה. צַפְצַפְנֵיָא"ה. אֵלִין אֵינּוּן יְתֻדוֹת עֲלָאִין, מִימִינָא וּמִשְׂמָאלָא. וְאֲלִין אֵינּוּן קִיַּיְמֵי וְזִמִּינִין בְּעֲלָמָא. בְּהֵהוּא זְמַנָּא, דְצַדִּיקָא מְטָא זְמַנִּיהַ לְאַסְתִּלְקָא מַעְלָמָא, וְאַתְיְיְהִיב רְשׁוּ לְסֻטְרָא אַחְרָא. אֵלִין אַרְבַּע קִיַּיְמֵי לְאַתְעַתְדָא תְּמַן, בְּגִין דְתַפּוּק נִשְׁמַתִּיהַ בְּנִשְׁקָה, וְלֹא תַצְטַעַר בְּשׁוּלְטָנוּ דְסֻטְרָא אַחְרָא. זְכָאִין אֵינּוּן צַדִּיקֵיָא בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. דְמֵאֲרִיְהוּן אַקְדִים עֲלֵייהוּ

שְׁנֵי מְמַנִּים עֲלִיוֹנִים לְצַד יְמִין, וְשְׁנֵי מְמַנִּים אַחְרִים עֲלִיוֹנִים לְצַד שְׂמָאל. אֵלוּ שֶׁל הַיְמִין הֵם מְלִפְיָא"ל, שְׁמַעֲיָה"ל. וְאֵלוּ שֶׁל הַשְּׂמָאל נִקְרָאִים מְסֻרְסְנֵיָא"ה, צַפְצַפְנֵיָא"ה. אֵלָה הֵם יְתֻדוֹת עֲלִיוֹנוֹת, מְמַנִּין וּמִשְׂמָאל. וְאֲלִיהֶם הֵם שְׁעוֹמְדִים וּמְזַמְנִים בְּעוֹלָם. בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁמַגִּיעַ זְמַנוֹ שֶׁל צַדִּיק לְהַסְתַּלֵּק מִהָעוֹלָם וּנְתַנָּה רְשׁוֹת לְצַד הָאֲחֵר, אֵלוּ הַאֲרַבְעָה עוֹמְדִים לְהַזְדַּמֵּן לְשֵׁם כְּדֵי שְׁתַּצַּא נִשְׁמַתוֹ בְּנִשְׁקָה, וְלֹא תַצְטַעַר בְּשִׁלְטָתוֹ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם

הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שָׂרְבוּנָם
מִקְדִּים עֲלֵיהֶם אֶת שְׁלִיטָתָם,
לְהִיּוֹת שְׂמוּרִים בְּעוֹלָם הָזֶה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִהֵיכָל הָזֶה מִתְחִילִים כָּל
הַסּוּדוֹת וְכָל הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת
וְהַתְּחִנּוֹת לְהִתְחַבֵּר, כְּדִי
שְׂיִמְצֵא הַכֹּל, מַעֲלָה וּמִטָּה
בְּשִׁלְמוֹת, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד וְחִבּוּר
אֶחָד, לִיְחָד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
כְּרִאוּי, וְלִהְיוֹת שְׂיֵאִיר הַשֹּׁפֵעַ
הַעֲלִיּוֹן בַּתְּחִינּוֹן (לְהַשְׁפִּיעַ אִרוּחַ עֲלִיּוֹן
בַּתְּחִינּוֹן) וְאוֹר הַמְּאֹרוֹת כְּאֶחָד,
(וּמֵאִירִים הַמְּאֹרוֹת כֻּלָּם כְּאֶחָד) שְׁלֵא יִזְוֶו
זֶה מְזֵה, וְאִזּו שׁוֹפֵעַ וְנִמְשָׁךְ מֵהַ
שְׂנִמְשָׁךְ, שְׁלֵא נִדְעַ וְלֹא הִתְגַּלָּה,
כְּדִי שְׂיִתְקַרֵּב (שְׂיִתְקַדֵּשׁ) וְיִתְיַחַד זֶה
עִם זֶה לְהִיּוֹת הַכֹּל בְּיַחְדוּת שְׁלֵם
כְּרִאוּי.

אֲשֶׁר יִחְלְקוּ שֵׁל מִי שְׂיִדְעַ
בְּסוּדוֹת רְבוּנוּ לְהַפִּירוּ כְּרִאוּי,
שְׂהִי הֵם אוֹכְלִים חֲלָקִים בְּעוֹלָם
הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל זֶה כְּתוּב,
(יִשְׁעִיה סוה) הָזֶה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ. אֲשֶׁר
הַצְּדִיקִים שְׂמֻשְׁתְּדָלִים בַּתּוֹרָה
יָמִים וְלֵילוֹת, מִשׁוּם שֶׁהֵם
יּוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא יּוֹדְעִים לִיְחָד הַיְחָדוּת
הַקְּדוֹשׁ כְּרִאוּי. שְׁכָל מִי שְׂיִדְעַ
לִיְחָד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁלְמוֹת
כְּרִאוּי, אֲשֶׁר יוֹבֵל בְּעוֹלָם הָזֶה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַקָּשֶׁר שֶׁל כָּל הַיְחִיבּוֹת הַלְלוּ
כָּאֵן לְקָשֶׁרִים, (עֵקֶב קָשֶׁר שֶׁל כָּל הָאֲמוּנוֹת,
רוּחַ שְׁעוּמֵדַת כְּגֹדֵד רוּחַ שְׂהִיא לְמוֹטָה, וְזוֹ הַרוּחַ
שְׂהִיא מַעֲלָה עוֹמֵדַת כְּגֹדֵד רוּחַ עֲלִיּוֹנָה שְׁכָל
הַרוּחוֹת עוֹמֵדוֹת בָּהּ. זֶהוּ יַעֲקֹב שְׂהוּא רוּחַ
אֲמֻצְעִית שֶׁל כָּל הַרוּחוֹת, וְהוּא לּוֹקֵחַ הַיְחִיבּוֹ
הַשְּׂשִׁי בְּאוֹתוֹן נְשִׁיקוֹת שֶׁל דְּבִקּוֹת רוּחַ בְּרוּחַ, כְּמוֹ
שְׂנִמְשָׁר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) יַשְׁקִי מְנַשְׁקוֹת פִּיָּהוּ.
וְכָל נְשִׁיקָה (הִיא) כָּאֵן הַקָּשֶׁר שֶׁל כָּל הָאֲמוּנוֹת.
יַעֲקֹב הוּא רוּחַ אֲמֻצְעִית שֶׁל כָּל הַרוּחוֹת, הוּא
נוֹטֵל אֶת הַיְחִיבּוֹ הַשְּׂשִׁי הָזֶה בְּאוֹתוֹן הַנְּשִׁיקוֹת)
לְהַדְּבִק רוּחַ בְּרוּחַ, הַתְּחִינּוֹן

שׁוֹלְטָנִיהוֹן, לְמַהוּי נְטִירָן בְּעֵלְמָא דִּין,
וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מִהֵיכָל דָּא, שְׂרֵאן כָּל רִזִּין, וְכָל דְרִגִּין עֲלֵאִין
וְתַתְּאִין, לְאַתְחַבְּרָא. בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח
כֹּלָא עֵילָא וְתַתָּא בְּשִׁלְמוֹ, לְמַהוּי כֹּלָא חַד,
וְחִבּוּרָא חַד, לְאַתְיִיחַדָּא שְׂמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא
יְאוּת, וְלֹא שְׁתַּלְמָא, לְאַנְהָרָא נְגִידוֹ עֲלֵאָה
בְּתַתְּאָה, (נ"א לְנִגְדָא נְהִירוֹ עֲלֵאָה לְתַתָּא) וְנִהִירוֹ דְבוּצִינִין
כְּחַד, (נ"א וְנִהִירוֹ בּוּצִינִין בּוּלְהוֹ כְּחַד) דִּלָּא תַעֲדִי דָא מִן
דָּא. וּכְדִין נְגִיד וְאַתְמַשְׁךְ מֵאֵן דְאַתְמַשְׁךְ, דִּלָּא
אַתְיַדַע וְלֹא אַתְגְּלִיָּא, בְּגִין דִּיתְקַרֵּב (נ"א דִּיתְקַדֵּשׁ)
(דף רנ"ו ע"ב) וְיִתְיַחַד דָּא עִם דָּא, לְמַהוּי כֹּלָא
בְּיַחְדוּתָא שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת.

זְכָאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דִּידַע בְּרִזִּין דְמֵאִרְיָה,
לְאַשְׁתְּמוּדְעָא לִיָּה כְּדָקָא יְאוּת. דִּהָא
אַיְנוּן אֲכֻלִּין חוּלְקִיָּהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא
דְאַתִּי. עַל דָּא כְּתִיב (יִשְׁעִיה סוה) הִנֵּה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ.
זְכָאִין אִיְנוּן צְדִיקֵיָּא דְמֻשְׁתְּדָלֵי בְּאוֹרֵיָּתָא
יְמָא וְלֵילֵי. בְּגִין דְאַיְנוּן יְדַעֵי אוֹרְחוּי
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיַדַעֵי לִיְחָדָּא יְחוּדָא
קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, דְכָל דִּידַע לִיְחָדָּא שְׂמָא
קְדִישָׁא בְּשִׁלְמוֹ כְּדָקָא חֲזִי, זְכָאָה אִיָּהוּ
בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

קָשׁוּרָא דְכָל הַגִּי הַיְכָלִין, הַכָּא מִתְקַשְׁרָן. (עֵקֶב
קָשִׁירוֹ דְכָל מְהִימְנוּתָא רוּחַ דְכְּרִמָּא לְקַבְלָא רוּחַ דְאִיָּהוּ לְתַתָּא
וְהִיא וְרוּחַ דְאִיָּהוּ לְעֵילָא כְּרִמָּא לְקַבְלָא רוּחַ עֲלֵאָה דְכָל רוּחוֹן כְּרִמִּין בֵּינָה דָּא
אִיָּהוּ יַעֲקֹב דְאִיָּהוּ רוּחַ אֲמֻצְעִיתָא דְכָל רוּחוֹן וְאִיָּהוּ נְטִיל הִיא הַיְכָלָא שְׂתִיחָאָה
כְּאִיְנוּן נְשִׁיקוֹן לְאַתְדְּבַקָּא רוּחָא בְּרוּחָא כְּמַה דְאַתִּי אֲמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) יַשְׁקִי
מְנַשְׁקוֹת פִּיָּהוּ, וְכָל נְשִׁיקָה אִיָּהוּ (כ"א הַכָּא קָשִׁירוֹ דְכָל מְהִימְנוּתָא יַעֲקֹב
דְאִיָּהוּ רוּחַ אֲמֻצְעִיתָא דְכָל רוּחוֹן אִיָּהוּ נְטִיל הִיא הַיְכָלָא שְׂתִיחָאָה כְּאִיְנוּן
נְשִׁיקוֹן) לְאַתְדְּבַקָּא רוּחָא בְּרוּחָא, תְּתָאָה בְּעֵלְאָה.
וּבְאֵלִין נְשִׁיקִין אֲסַתְלַק רוּחָא דְלְתַתָּא
לְאַתְדְּבַקָּא בְּרוּחָא דְלְעֵילָא. וְכַד מִתְדְּבַקָן

בעליון. ובגשיקות הללו מתעלה הרוח שלמטה להדבק ברוח שלמעלה. וכשנדבקות רוח ברוח, אז הרוח העליונה הנסתרת שורה על הרוח הזו של האמצע. וטרם שמתעוררת להדבק רוח ברוח, הרוח העליונה אינה שורה על (ח) הרוח של האמצע.

וסוד זה, כשנאחזות רוח ברוח, אז שורות הנשיקות להתחבר, ומתעוררים שאר האיברים בתשוקה, ורוח זו מתדבקת בזו. ואז האיברים כלם מתעוררים אלה באלה, להקשר איבר באיבר.

ואם תאמר, מי מעורר? האיברים המתחונים או האיברים העליונים? האיברים המתחונים מתעוררים תמיד לעליונים. מי שהוא בחשכה, תאב תמיד להיות באור. שלהבת שחרה שלמטה מתעוררת תמיד לשלהבת לבנה שלמעלה כדי להדבק בה ולשרות תחתיה, וסוד זה - (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל.

כשנטר יעקב את ההיכל הששי הזה, אז נקרא בשם קדוש עליון שלם - זה. ואם תאמר, שלמות הכל? לא כן, אלא כשנשלמו כל ההיכלות אלה באלה, אז הכל נקרא בשם שלם, יהו"ה אלהים. וזהו שם שלם מהכל. וטרם שהתחברו זה עם זה, היכלות בהיכלות, לא נקרא בשם השלם הזה. וכשמתחברים כאחד אלה באלה, אז משתלם הכל ממעלה ומטה, ואזר שלמעלה למעלה יורד ושורה על הכל, ונקשר הכל כאחד (להיות הכל כאחד) להיות הכל אחד.

וסוד הדבר - יעקב נטל ארבע נשים, וכלל אותן בתוכו. ואף על גב שבארגו את הדבר הזה בסוד אחר, שהוא עומד בין שני עולמות. וסוד הכל - כשיעקב נטל את ההיכל הזה, שהוא ששי, נטל

רוחא ברוחא, כדין רוחא עלאה סתימאה שארי על האי רוחא דאמצעיאתא. ועד לא אתער לאתדבקה רוחא ברוחא, רוחא עלאה. לא שריא על (חא) רוחא דאמצעיאתא.

ורוא דא, כד אתאחיד רוחא ברוחא, כדין שראן נשיקין לאתחברא ומתערין שאר שייפין בתיאובתא, ורוחא דא מתדבקה בדא. וכדין, שייפין פלהו מתערי אליון באלין, לאתקשרא שייפא בשייפיה.

וא' תימא, מאן אתער שייפי תתאי, או שייפי עלאי. שייפי תתאי מתערי תדיר לגבי עלאי, מאן דאיהו בחשוכא, תאיב תדיר למהוי בנהורא. שלהובא אוכמא דלתתא, אתער תדיר לגבי שלהובא חנורא דלעילא, בגין לאתדבקה ביה, ולמשרי תחותיה, ורוא דא, (תהלים פג א) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל.

כד נטיל יעקב האי היכלא שתיתאה, כדין אקרי בשמא קדישא עלאה שלימא, ויני. ואי תימא שלימא דכלא. לאו הכי, אלא כד אשתלימו כלהו היכלין אלין באלין, כדין אקרי כלא בשמא שלים, יהו"ה אלהים. ודא הוא שמא שלים מפלא. ועד לא אתחברו דא עם דא, היכלין בהיכלין, לא אקרי בשמא שלימא דא. וכד מתחברן כחדא אלין באלין, כדין אשתלים פלא מעילא ותתא. ונהירו דעילא לעילא, נחתא ושריא על פלא, ואתקשר פלא כחדא, (למהוי כלא כחדא) למהוי כלא חד.

ורוא דמלה, יעקב נטיל ארבע נשין, וכליל לון בגויה. ואף על גב דאוקימנא להאי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָה. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

